

Сніг ішов уже
декілька днів,
і Покинуту віллу
покрила товста
біла ковдра.

У понеділок Мортіна
і Смуток бавилися
у вампірів і раптом
помітили, як надворі
за вікном спалахнув
якийсь маленький
вогник.

У вівторок, коли вони
з дітьми із селища
кидалися сніжками,
їй здалося, що майнула
якась сяйлива постать
і зникла за будинком.

У середу Мортіна саме міряла на горищі
старе лахміття на свято Нового року,
яке вони збиралися відзначати
на віллі. Аж раптом вона почула
якийсь шум на даху й мерцій
визирнула з віконця. Її примарилося,
наче на засніженому даху сидить
хлопчик і світиться! Ще мить —
і той хлопчик зник.

Піттин
казок,
мабуто,
тут закляк

Моя мама
у дитинстві

Бабуся
Зида

У четвер дівчинка побачила, що голова двоюрідного діда Порчі страшенно розлючена, тому що щось (чи хтось?) запоршив сажею з каміна все довкола, і тепер усю кімнату вкривали пил і попіл.

Старовинний
годинник

Живчик,
тато Смутка

У п'ятницю, коли
годинник пробив шосту, Мортіна
зручно вмостилася у кріслі перед
камінєм і читала разом зі Смутком книгу
«Кентервільський привид» Оскара Вайльда.
Знацька хтось постукав у вікно, і Мортіна
з переляку підскочила.

Вона зацікавлено зиркнула на вікно.
Там стояв хлопчик, який світився.
І хоч те сяво було бліденьке, проте сам він
був доволі милим. Він сумно дивився
на неї і показував, що хоче зайти.
Хлопчик явно був приви́дом.

Він довго стукав у шибку, поки
Мортіна зі Смутком не підійшли.

— Привіт! Дозвольте мені зайти!

— Чому ти просишся до нас і чому такий сумний?
Невже в тебе немає домівки? — спитала Мортіна.

— Ні, я не хочу повертатися до тієї
страшної чорної діри! — відповів він.

Дівчинка впустила його в оселю.

*Міша
Григор'єв
розвідує*

— Як тебе звати? — спитала Мортіна.

— Не знаю, — зниковів привид. — Я не пам'ятаю свого імені.

— Мабуть, ти просто забувайко, — зробила висновок Мортіна.

— Я нібито пригадую, що жив колись у цьому селищі і що мені було вісім років. І потім раз — і я відчув холод... сильний холод... А далі — нічого... — пояснив хлопчик-привид, що давно намагався потрапити до них на віллу.

— А, то ти сидів тоді на даху! І, мабуть, це саме ти натрусив сажі по всій кімнаті! — вигукнула Мортіна. — Наш дім під захистом закляття, тож сюди ніхто, навіть привид, не може зайти, якщо його не запросив хтось із господарів.

І тоді хлопчик розказав, як він утік із чорної діри в чорному дереві, яке росте у них в саду.

І що це моторошне й темне місце вабило його до себе і майже зовсім поглинуло його сяйво.

Через це хлопчик став ніби прозорим і мало не зник.

